

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

**Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)**

Editor: Valentin Ajder
Tehnoredactor, corector: Larisa Pleșca

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Mucea, Maria-Voichița
Ordinary lives : antidot la senzațional / Maria-Voichița Mucea. -
București : Eikon, 2025
ISBN 978-606-49-1477-4

821.135.1

Maria-Voichița Mucea

ORDINARY LIVES

– *antidot la senzațional* –

E I K O N
București, 2025

CUPRINS

I. <i>AS SOON AS POSSIBLE</i>	7
II. MARA.....	15
III. CULORILE INIMII.....	28
IV. AMI ȘI CLUBUL DE LECTURĂ	43
V. PIANUL	54
VI. POVESTE DE TOAMNĂ.....	64
VII. ACCIDENTUL	78
VIII. CEVA DESPRE DUMNEZEU	94
IX. GEMENII PEDA.....	106
X. REPERE DE DRUM.....	119
XI. ACTUALIZARE LA VIAȚĂ.....	133
XII. <i>AD ASTRA PER ASPERA</i>	144

I. AS SOON AS POSSIBLE

În timp ce spăla cele câteva farfurii din chiuvetă, Ami se gândi să nu mai aprindă lumina în bucătărie, măcar că se înnoptase. Prin geamul înalt și destul de îngust răzbătea lumina felinarului stradal, suficient cât să se vadă. Nu era prima dată când făcea asta și o făcea cu scopul de a-i induce creierului starea de relaxare, ca să poată adormi în jurul orei zece. Încă din vremea copilăriei Ami avea un somn sensibil, iar cu trecerea anilor, perioadele de somn fragmentat au devenit tot mai dese. După admiterea la facultate, ea nu considerase căminul studentesc ca opțiune de locuință tocmai din pricina acestui somn sensibil, dar și a hipersensibilității la stimuli în general: mirosuri, lumini, zgomote, emoțiile celorlalți.

Astăzi avea patruzeci de ani și o înțelegere mai profundă a ceea ce presupunea hipersensibilitatea ei. Nu o mai vedea ca pe un obstacol jenant sau ceva de care să se rușineze, precum o făcea la vârsta adolescenței. Pe atunci cel mai greu era faptul că nu înțelegea ce este și în consecință nici nu putea vorbi cu cineva despre asta. Acum trăia acceptarea și compasiunea față de întregul personalității ei, însă uneori revenea acea senzație de obstacol jenant.

LIBRIS | We know books

Mai ales atunci când se regăsea dând explicații sau scuzându-se pentru oboseală ori iritabilitate după expunerea la prea mulți stimuli. Aceasta se întâmpla tot mai rar, pentru că învățase să-și organizeze viața în funcție de ea; ajunsese chiar să o considere ca pe o prietenă bună care o păzea de excese.

Deși încheiase ziua de lucru, încă se gândea la situația familială a unei adolescente ce făcea consiliere la centru. I se întâmpla adeseori să nu-și poată lua gândul de la anumite situații, totuși făcuse progrese considerabile în ultimii ani. Acum opt ani, Ami Voinescu venise cu inițiativa înființării unui centru de consiliere vocațională și sprijin educațional pentru adolescenții din familii cu situație emoțională și materială precară. La vremea aceea părăsise o idee îndrăznească, poate chiar lipsită de șansa realizării. Frământase ideea îndelung, o întorsese pe toate părțile și îi epuizase în formularea mentală toate obstacolele și toate șansele de reușită.

În anul respectiv, după multe săptămâni de introspecție, dar și îndoială, și-a luat inima-n dinți și i-a propus Clarei – buna ei prietenă – să analizeze ideea. Nu s-ar fi pornit la un astfel de drum fără consultarea celor două persoane de încredere din viața ei, dintre care una era Clara.

– Știi, toți anii pe care un tânăr îi petrece orbecăind după ceea ce ar putea fi rostul său... ar putea fi anii cei mai fructuoși în dezvoltarea lui și în pregătirea profesională, dacă ar fi ghidat mai bine.

– Eu aș zice că nu numai în sfera vocațională e nevoie de consiliere. Astăzi sunt multe informații accesibile copiilor și tinerilor pe internet, dar până

să se dumirească ce și unde să caute, vor fi făcut destule greșeli și vor fi adăugat răni sufletului.

– Mda..., tu crezi că e nevoie chiar de o consiliere pentru ceea ce presupune viața de adult?

– Da, mai ales în etapa aceasta de tranziție între adolescență și maturitate. Uite, mă gândesc concret la importanța de a împărtăși unui adolescent ce presupune o relație sănătoasă cu un prieten sau o prietenă, ce presupune o relație romantică. Sau la nevoia lui de a fi ascultat de un adult care nu îl judecă și nu îl pedepsește. Sau la teme ce țin de bullying, de cum să integrezi complexe, cum să ai o relație armonioasă cu propriul corp într-o eră a tiparelor virtuale de perfecțiune etc.

– Mă gândesc la un ONG cu finanțare europeană. Îl vom promova, va funcționa preponderent din donații și sponsorizări, poate și unele subvenții de la stat. Mă gândesc să avem câțiva angajați permanent și participare voluntară – acolo unde e posibil.

De la acel dialog a mai durat jumătate de an până când au început pregătirile: cineva a donat un spațiu, s-au întocmit actele, s-a făcut un plan administrativ și, pas cu pas, și-a deschis porțile Centrul de consiliere vocațională și sprijin educațional „As Soon as Possible” (ASAP). Serviciile erau gratuite, adresate adolescenților din familii cu probleme, cu condiția să fie înscriși în sistemul de învățământ și să frecventeze (fără absențe nemotivate) cursurile gimnaziale sau liceale.

În primul an de la deschidere, Ami își făcuse obiceiul zilnic de a se opri câteva minute pe canapeaua

LIBRIS | We know books

bej din hol pentru a marca un moment de recunoștință în inima ei. Își dorise atât de mult să găsească forma și contextul în care să poată contribui la viața semenilor ei, la bunăstarea comunității în care trăia. Iubea fiecare metru pătrat al acestui centru; ficusul și filodendronul ce străjuiau intrarea principală din interior crescuseră împreună cu activitatea centrului, erau astăzi vii și frumoase precum primăvara de afară.

– Bună dimineața, doamna Voinescu! o întâmpină voios recepționera.

Era o tânără studentă angajată cu jumătate de normă. Jovială, prietenoasă și responsabilă, Iris se descurca minunat cu sarcinile cotidiene ale jobului. În plus era frumoasă și distinsă precum floarea al cărei nume îl purta.

– Pentru astăzi avem programați la consiliere cinci elevi. Mara a sunat că are să ne dea vești bune pe săptămâna viitoare. A mai sunat cineva, un anume domn Grigorescu – în vederea unei sponsorizări – pentru datele dumneavoastră de contact, i le-am comunicat.

Mara era adolescenta la situația căreia se gândise Ami în seara precedentă.

– Bună dimineața, Iris! Mulțumesc pentru veștile bune. Astăzi voi face de la 16:00 la 19:00 orele de engleză și de franceză. Am lăsat în bucătărie niște chec, doamna Silvia l-a pregătit ieri pentru noi.

– Oh, mulțumesc! zâmbi Iris. Vă doresc o zi frumoasă! Se gândi apoi la cât de bine se va asorta checul cu ceaiul de ghimbir și lămâie, obișnuitul după-amiezilor ei.

– La fel și ție, draga mea!

Clara își începuse ziua de lucru. O găsi în birou, preocupată cu închiderea lunară. Clara Dumitru era co-fondatoarea centrului, contabilă de profesie și prietena ei de suflet. Cu treisprezece ani mai în vârstă decât Ami, reușea mereu să o facă să zâmbescă cu autoironia și glumele ei fine. Astăzi purta o cămașă de culoarea somonului ce-i punea în evidență ochii căprui. Îi venea bine și Ami zâmbi în sine ei cu recunoștință pentru prietenia Clarei.

Nu știa nici ea de ce, însă îi plăcea să marcheze în salut momentele zilei în detrimentul unui salut generic. Un „bună dimineața” era mereu preferat în locul unui „bună” ori „salut”. Așa că îi adresă și Clarei bună dimineața cu bucurie.

– Cum ești astăzi?

– Nu debordez de entuziasm, însă tu știi că mie îmi plac zilele obișnuite, zilele oarecare. Ieri după-amiază am ieșit toți trei cu bicicletele, Rafael a fost numai zâmbet. Și pe mine m-a revigorat aerul curat din parc. Vine primăvara... Dar tu?

– Sunt bine, eu chiar sunt plină de entuziasm. Am dormit suficient și odihnitor, avem vești bune de la Mara – știi, adolescenta înaltă, blondă cu ochii albaștri, ce vine la consiliere. Pentru astăzi aștept e-mail de confirmare a unui contract de sponsorizare lunară la centru pe o perioadă de cinci ani. De la patru am grupa de engleză, apoi cea de franceză și termin la șapte. Te las să lucrezi acum, ne vedem la prânz.

– Ok, pe curând!